

„Широю ми розумімо,
що біки словом Божим
збудовані.”

Ббр. 11:8

ВІРА Й НАУКА

124

ЖОВТЕНЬ — ГРУДЕНЬ

1983

FAITH and SCIENCE

Ukrainian Religious Magazine
101 Cambridge Road, Brookhaven, Pa., 19015
U. S. A.

125

OCTOBER — DECEMBER

1983

Передплата:	Річна	8.00 дол.
	Піврічна	4.00 дол.

Передплату посылати на адресу:

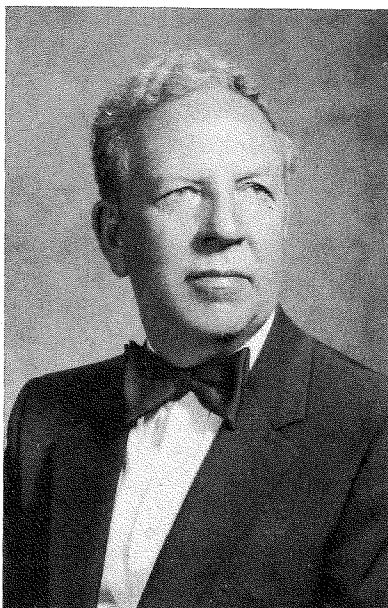
Mr. John Lissijtschuk
60 Cone St.
Hartford, Conn. 06105, U.S.A.

ЗМІСТ

1. "Змагався добрым змагом"	1
2. День Господній	6
3. "Бог полюбив"	7
4. "Яке бо життя ваше?"	10
5. Ананій і Сапфіра	12
6. Найважливіший у житті елемент	14
7. Сліди	18
8. Заздрість	19

"ЗМАГАВСЯ ДОБРИМ ЗМАГОМ"

„Змагався добрым змагом, свій біг закінчив, віру зберіг” —
2 Тим. 4:7.

Пастор д-р Іван Беркута
1914 — 1983

У вівторок, 5-го липня ц. р. о 10:00 годині ранку, на 69-му році життя, несподівано спочив у господі с. п. пастор д-р Іван Беркута. Вістка про його відхід блискавично розійшлася по різних країнах і континентах, де мешкають наші люди. Нелегко нам було

прийняти таку вістку та з нею погодитися. Але факт був фактом: д-р Іван Беркута відійшов до вічності. Цього змінити не можна було.

Д-р І. Беркута лишив за собою в нашому Братстві благословенну працю, а до Господа відійшов по нагороду. Покійний користався добрым здоров'ям, а тому вістка про його відхід була справжньою несподіванкою. Своїй дружині він кілька разів казав: „Я хотів би відійти такою смертю, щоб я не мучився й щоб біля мене ніхто не мучився”. Бог сповнив його бажання.

Пастор д-р Іван Беркута народився 25-го травня 1914 року на Гізовщині, Волинь, Україна. У своїх молодечих роках він закінчив студії бухгалтера. Коли мав 18 років прийняв Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя, віддавши Йому цвіт свого життя. З юнацьких років він полюбив Господа й діло Його. У своїй Церкві в Житомирі він служив проповідлю Божого Слова й диригував церковним хором. Власне, за стараннями і свідченням молодого І. Беркути всі члени хору Православної Церкви прий-

няли Ісуса Христа у свої серця. Пізніше цей хор під диригуванням брата І. Беркути служив у Баптистській Церкві. Вже в тих роках йому прийшлося постраждати за віру від комуністичної влади, — навіть деякий час побувати у в'язниці.

5-го липня 1935 року молодий Іван Беркута вступив у подружнє життя із с. Феліксою, з дому Шиманських і з нею, вірною дружиною, прожив точно 48 років.

Під час другої світової війни, як і багатьох інших, родина Беркутів була змущена лишити свої рідні землі й пуститись у невідоме мандрування. Деякий час воюни перебували в Польщі, а потім переселилися до Німеччини. Не зважаючи на воєнний час, брат І. Беркута прикладав усі свої старання, щоб поширити свою теологічну освіту. Господь увінчув успіхами його старання. По закінченні світової бури-війни, він з горливістю прийняв уділ в евангелізації нашого народу по таборах.

До ЗСА родина Беркутів прибула 1949 року, поселившись у стейті Конектикет. І тут брат І. Беркута відразу влився до духовної праці Слов'янської Баптистської Церкви, де викладав Боже Слово й диригував хором.

Року 1956-го брат І. Беркута був запрошений до Крум Лінн, Пенсильвінія, щоб тут обійтися духовну працю, а в наступному році він був ординований на пасторське служіння. У Крум Ліннській Церкві він із самопосвятою служив 11-ть із половиною років. За часу його пасторського

служіння, цією церквою побудовано їхній гарний молитовний дім.

Пізніше, Господь покликав пастора І. Беркуту до міста Філадельфії й тут доручив йому нову працю. Працюючи в цьому великому місті, він провів своїх останніх 14-ть благословених років. Під його проводом засновано Українську Баптистську Церкву при вулиці 7-мій і придбано її молитовний дім (найбільший нашого Братства на чужині). Для братів і сестер нашої Церкви брат І. Беркута був любимим пастором, духовним татом і духовним лікарем.

Поруч свого пасторського служіння в церкві, д-р І. Беркута виконував благословенну літературну працю. Він заснував і був 21-и рік головним редактором науково-теологічного журналу „Віра й Наука“. Написав чотири благословені книжки, які вже надруковані, а ще кілька лишив готових до друку. Він написав багатенно статтей на різні теми. Ще в Краю за його редакцією був виданий співник „Пісні Християн“, який був кілька разів перевиданий на чужині.

В нашому Братстві він виконував працю секретаря і голови Об'єднання Українських Евангельсько-Баптистських Церков і заступника голови Всеукраїнського Евангельсько-Баптистського Братства. Д-р І. Беркута також був членом Української Спілки Журналістів.

Покійний характеризувався своєю працьовитістю. Працював і

над собою — учився. Його зусилля увінчалися найбільшим успіхом, коли в 1978 році він отримав свій заслужений богословський докторат.

Пастор д-р І. Беркута — людина високих ідеалів. Він любив природу, красу, арт, науку, художність, а в духовному напрямку — святість, справедливість, досконалість і т. д. Він любив і шанував своїх близжніх. Він любив своїх колег-пасторів і за них дбав. Для нашого Братства він промостив дорогу до Совдерн Баптист Конвешн, звідки тепер п'ять церков нашого Об'єднання отримують матеріальну допомогу для підтримки своїх пасторів. Покійний любив свою родину, свою Церкву і свій народ. Понад усе він любив свого Господа, Якому вірно служив аж до останньої хвилини свого життя.

В багатьох напрямках брата І. Беркуту могли б назвати пророком, бо він закликав наше Братство до певних змін і реформ для добра нашої духовної праці. В нього були мрії ще багато поправляти для Господа: відвідувати церкви і мати спеціальні виклади Божого слова, писати книжки, помагати своїй Церкві у Філадельфії тощо. Але в Бога були інші плани. У Нього він уже був заслужив відпочинок. Наша Церква і наше Братство його потрібувало. Він ще міг би багато поправляти, але Господь зробив інакше — покликав його до Себе. Бог помилок не робить.

У вівторок, 5-го липня брат і сестра Беркути відзначували 48-мі роковини свого подружньо-

го життя. Поснідавши в ресторані, вернулися додому. Брат І. Беркута взявся докінчити коректу журнала „Віра й Наука“, щоб того самого дня вислати її для друку. Останню статтю, яку він скоректував носить заголовок „Спочинок“. Закінчив коректу, закінчив свою працю і спочив. Схилившись на стіл, спокійно заснув. Чудове було його життя й не інакшо була його смерть. Подібно до пророка Іллі, в одну мить Господь забрав його до Своїх вічних осель без болю й без страждань.

Немов би передчував, д-р І. Беркута, як добрий господар, передав своє пасторське служіння Церкви авторові цих рядків десять днів перед тим, як відійти до вічності. В день передання пасторського служіння він почувався щасливим, що може передати свою працю для молодшого пастора, щоб він нею піклувався в майбутньому.

В п'ятницю вечором, 8-го липня, тіло брата І. Беркути було виложене в молитовному домі нашої Церкви, який заповнився людьми із звідусіль. Вони прибули зо смутком на серцях, щоб віддати останню пошану тому, кого любили й шанували. Віктор Александрук служив грою на органі, виконуючи чудові мелодії. Приготовлену родиною Покійного похоронну програму доручено провести автору цих рядків. О годині 7:30 вечора розпочалося передпохоронне Богослуження читанням Божого Слова — Псалом 23 і молитвою, що виконав проп. Меналдіно, пастор аме-

риканської церкви — Калварі Темпл Чирч, де наша Церква розпочала свою працю 14-ть років тому. Пишучим був перечитаний некролог д-ра І. Беркути, переклад якого на англійську мову зробив брат М. Артюк.

Пастор Олекса Гарбузюк, голова ВСВ Братства висловив родині Покійного співчуття від імені всього нашого Братства й на основі Божого Слова побажав за смученим Божої потіхи й допомоги в цьому часі тимчасової розлуки з їхнім Мужем, Татом і Дідом. Під проводом брата В. Александрука присутніми проспівано пісню: „В рідний Край, ...серцем лину я”.

Д-р Гарольд Крейн, директор місійного відділу Баптистської Конвенції Пенсильвії висловив найщиріші співчуття родині й виголосив коротку відповідну до оказії проповідь. Пастор Олександер П'ятоха з Едмонтону звершив довгу подорож, щоб бути на похороні брата І. Беркути, якого шанував і любив. Його слово мало особливе значення для родини й для всіх нас. Солистка Лінда Александрук надхненно проспівала пісню „Отче наш”, одна з любимих пісень Покійного. Після декілька оголошень, автор цих рядків закінчив Богослужіння молитвою, дякуючи Богові за життя й за працю д-ра І. Беркути й за надію зустрінутися з ним під час другого приходу Ісуса Христа.

Bei пастори, які прийняли уділ у програмі згадували несподіваність смерті брата І. Беркути до оказії місця за Слова Божо-

го, наприклад: „Яке ваше життя? Бо це пара, що на хвильку з'являється, а потім зникає” — Як. 4:14 і багато інших.

Під проводом пана Мурянки — власника похоронного заведення, всі присутні могли пройти біля труни й віддати останню честь Покійному, а також висловити свої співчуття для рідних.

Присутнім на цьому похоронному Богослужінні були пастори й віруючі наших близьких і дальших українських і американських церков. Також своєю присутністю вшанували пам'ять Покійного митрополит Української Католицької Церкви у ЗСА — митрополит Стефан, а також владика Р. Москаль, отець А. Пекар та д-р М. Стерчо — голова УККА — відділу в Філадельфії.

У суботу з 10:00 години ранку розпочалося похоронне Богослужіння. Його відкрив вступним словом пішучий цих рядків, а проп. В. Давидюк — пастор Української Баптистської Церкви в Торонті прочитав Боже Слово, звершив молитву, а після цього виголосив коротку проповідь. Пастор З. Речун-Панько з Торонта виголосив коротку надхненну проповідь. Пастор З. Речун-Панько під час другої світової війни був пастором Церкви в Житомирі, де брат і сестра Беркути були членами. Після нього короткою проповіддю в англійській мові послужив пастор Адам Коренчук з Балтимору, підкреслюючи слова: “Дорога в ти, згадували його працю, а в особливій мірі цитували відповід-

очах Господа смерть богобійних його” — Пс. 116:6.

Після декілька оголошень, пастор м-р Д. Марійчук з Гартфорду звершив молитву, в особливій мірі дякуючи Богові за те, що смерть тепер уже є переможенем ворогом через смерть і воскресіння Ісуса Христа. По закінченні цієї частини Богослужіння, ми відправилися до цвинтаря.

День був сонячний і теплий, закликаючи й нас до сяяння й теплоти. Хоч нас огортає смуток тимчасової розлуки з нашим дорогим братом І. Беркутою, але в наших серцях сяяла славна надія, що у вічності з Христом розлуки й смерти вже не буде. Віра в Христа й на похоронах дає потіху й радість, бо для всіх дітей Божих „смерть — то надбання”.

Довгий караван авт супроводив тіло Покійного аж до цвинтаря — „Окланд Сементері” у Філадельфії, де тіла багатьох наших віруючих спочивають, чекаючи славного дня воскресіння мертвих при з'явленні нашого Господа Ісуса Христа.

На цвинтарі ми знову читали Слово Боже, бо тільки воно в таких моментах може потішити і зміцнити нас. Прочитано з 1 Кор. 15:20-23 і 1 Сол 4:13-18 і були звершені молитви. Пастор О. П'ятоха служив словом по-англійському, а автор цього допису по-українському. Після прочитан-

ня вірша: „І вернеться порох у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його!” — Екл. 12:7, ми сказали: „Дорогий брате І. Беркута, аж до славного дня зустрічі в ногах Ісуса Христа!”. Виголошено благословення й тоді кожен мав нараду покласти квітку на труну Покійного. Не спішачи, повільно люди лишали цвинтар, де вироєла ще одна свіжа могила. Ми повернулися назад до нашого молитовного дому для спільног обіду й щоб ще побути разом з родиною. Покійний лишив по собі свою дружину Феліксу, сина Анатолія, дочку Лену, невістку Віру, зятя Рональда, внуків: Іванну, Андрія, Роналда й Алексіс, а також близьчу і дальшу рідну в Україні.

Подяка Богові за життя й працю д-ра І. Беркути. Він відійшов до вічності, але його праця лишилася з нами. Наша Церква й наше Братство втратило одного з найбільш видатніших евангельських працівників. Залишене ним місце нелегко буде заповнити між нами.

Подібно, як колись апостол Павло, брат І. Беркута „змагався добрим змагом, біг закінчив, віру зберіг”. Тепер йому призначений вінок праведності, якого він отримає від Господа, Якого любив і Якому вірно служив.

I. Коваличук

ДЕНЬ ГОСПОДНІЙ

Луки 23:29-30.

Колись настане день такий,
(І скоро він настане)
В який напевно, друже мій,
Ти перед Богом станеш.

Цей день, що в Божих планах є
Страшним будуть звати,
Бо за усе життя своє
Там скажуть звіт складати.

Ніхто не прийде в поміч там:
Ні батько, ані мати...
В той день ти друже будеш сам
Перед Судом стояти.

Тебе охопить страх і біль —
І серденько заніс!
Розпука прийде звідусіль... —
Ніхто не пожаліє!

Той день готов Божий Син:
День суду, гніву, ляку,
Там заголосить не один
„Найбільший невмирака”.

Тоді померкне сонце вміть
І місяць потемніє.
Усе, що тільки прагне жити, —
Зі страху заніміє.

Грудень, 1981 рік.

Адам Штурма

Це дійсно буде страшний день:
Впадуть із неба зорі,
Замовкне спів гучних пісень,
Кричатимутъ: „О гори!”

Впадіть на нас, благаєм вас,
У цій тяжкій недолі!
І перед Тим закрите нас,
Що судить на престолі!”

Христос судити буде всіх
За їх криву дорогу,
За кожне слово, кожний гріх,
За недовірство Богу.

Найбільший гріх, виявить Він, —
Це те, що люди знали,
Що був Спаситель, — Божий Син,
І Його не прийняли.

Тож, Любий друже, скаменись! —
Ти, що в гріхах блукаєш:
Прийми Спасителя, молись, —
З Христом Ісусом — не журись. —
Ти страху не зазнаєш!

Господь сказав: — це вість свята —
Хай знають усі люди —
„Хто прийме Господа Христа,
Той на суді не буде.”

ВІРА И НАУКА

“БОГ ПОЛЮБИВ”

„Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” — Ів. 3:16.

Чудові слова! — Найкращий і найцінніший літературний паганіграff усіх часів. — Євангелія в мініатюрі, бо лише в кількох словах з'ясовується увесь зміст святої Євангелії. Коли б лише ось цей вірш із Святого Писання дістався до погибаючого грішника, то він був би вистачальним, щоб просвітити його надію спасіння. Протягом віків цей вірш був і є любими уривком святої Біблії для мільйонів християн. Ці цінні слова принесли для їхніх душ безмежний скарб і правдиве щастя.

В коротці порозважаймо над словами, які ми знаходимо в цьому вірші, а саме: Бог, Однородений Син, любов, світ, віра в Сина Божого, загибелі і маті життя вічне.

Бог, — Живий Бог, Який не має границь, — безмежний у Своїй любові, могутності й премудрості. Бог — Дух, Який не з'являється із жодною тілесною формою. Він — Дух, не є тіло, ані матерія. Бог, Який Своєю присутністю наповнює небо, землю і всесвіт. Бог, Який не має початку, ані кінця — незалежний від

часу. Бог, Якого велич не вміщується в усьому всесвіті. Його вевич — в Його естві, а проявляється в Його атрибутах і ділах. Бог, Який не міняється у Своїй суті, у Своїх цілях і в Своєму сумлінні — вічно незмінний. Бог — звершений, досконалій і справедливий. Бог — Творець усього видимого і невидимого. Бог, Який тримає всесвіт у досконалому функціонуванні. Бог, Який любить людину безмежною любов'ю. Тому Він не залишив на загибелі погибаюче людство, а зробив усе, щоб відновити порвану через гріх комунікацію між людьми і Ним. Ми щасливі тим фактом, що такий славний і Все-могутній Бог є зацікавлений на-ми — нужденними і впавшими грішниками.

„Бог полюбив” — Його акція. Це найщасливіша Божа акція у відношенні до погибаючого людства. Бог не проявив Свого гніву й осуду, а виявив Свою любов, ласку, прошення. Справді людство заслуговувало на Його гнів, на Його засудження й залишення, але Він цього не зробив. Божа любов є особливою,

Ч. 125

відмінною, унікальною любов'ю, бо Він любить не тільки друзів, близьких, а також ворогів, нечистивих, грішників: „Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками” — Рим. 5:8.

Божа любов не була й не є пасивною любов'ю. Вона проявилася у найбільш жертовній акції. Найбільший прояв любові всіх часів доконав наш Отець Небесний, віддавши Свого Однородженого Сина задля нашого спасіння. Жодний батько на цьому світі не віддав би свого єдиного сина на смерть ради спасіння беззаконників і злочинців. Вже в крайньому випадку, батько, радше, пішов би сам на смерть, ніж віддати свого сина. Бог любив і любить цей світ безмежною любов'ю й тому Він не міг лишити його без можливості спасіння. Єдина можливість для спасіння грішного світу була смерть Однородженого Божого Сина на Голгофському хресті. „Без пролиття крові не має відпущення” — Єср. 9:22 Тільки пречиста кров Сина Божого може змити плями гріха з душі людини. „І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягњати” — 1 Пет. 1:18-19. Божа любов справді чудова й безмежна й годі нам вповні її зрозуміти. Але нам не є потрібним її вповні зрозуміти, а що нам справді потрібно — це вповні її прийняття.

Кого Бог полюбив? Відповідь: світ, то є — кожного грішника. Чи цей світ заслуговував на Божу любов? Абсолютно, ні. Через своє беззаконня й злочинність цей світ заслуговував на Божий гнів: на покарання й знищення. І цей світ назавжди загинув би, коли б Бог не проявив Своєї любові. Бог проявив Свою любов до всіх, без винятку. Слово „кохан” охоплює всіх, не виключає нікого. Це означає, що не тільки моральні, релігійні, багаті й ученні люди мають можливість на спасіння, а також і великих грішники, бідні й неуки. Словом — всі включені в Божому пляні спасіння. „Бо це добре й приемне Спасителеві нашему Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди” — 1 Тим. 2:3-4. За Своєї сторони Бог зробив все, що було потрібним для спасіння людини. Людині не потрібно нічого додавати, чи доробляти, а лише прийняти Божий дарунок любові.

Власне, наведений напочатку вірш також говорить нам, що повинен грішник зробити, щоб спастися. „Кохан, хто вірує”, — відповідь. Інші відповіді є фальшивими, згубними. Іноді чуємо від деяких, які твердять, що треба чинити добре діла і в такий спосіб заслужити собі спасіння. Таке твердження не є біблійним, а тому воно є помилковим. Святе Писання категорично твердить, що людина абсолютно не може собі заслужити спасіння. Грішник знаходиться в цілком безпомічному становищі, а саме: загублений, як овечка — Іс. 53:6;

сліпий — Іс. 59:10; засліплений розумом — 2 Кор. 4:4; мертвий у гріхах і провинах — Еф. 2:1 і т. д. Грішник у такому безпомічному становищі цілком собі не може помогти, а тому його спасіння цілком залежить від Бога. Як колись у пустині вжалині зміями ізраїльтяни потребували лише подивитися на піднітій на жердині мідяний змій, щоб уздоровитися, так тепер грішник потребує лише подивитися очима віри на Голгофу, щоб отримати спасіння. Поки людина в показанні не визнає свого безсилля, щоб помогти собі у справі спасіння, то Бог не може починати Своєї спасаючої дії в її житті. Бог бачив цілковите безсилля людини й тому Він послав Свого Однородженого Сина, щоб виконав все потрібне для її спасіння. Ап. Павло пояснює це так: „Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився” — Еф. 2:8-9. Якщо Бог чогось чекає від нас, то це нашої віри. Без віри не можна догодити Богові й без неї люди нічого не отримає від Нього.

Добре вчинки — є нашою повинністю, а не заслугою. Коли людина чинить добре діла, то вона робить те, що має робити й тому в цьому немає жодної заслуги. Але й для того, щоб чинити добре діла, людина потребує Божої ласки. Христос сказав: „Без Мене нічого чинити не можете ви” — Ів. 15:5. Для чинення добрих учинків людина потребує нової природи, нового народження й сили Духа Святого, а це

все дається даром людині, як результат спасіння через віру в Ісуса Христа. Не наші діла, а наша віра є важливою перед Богом. Коли віра наша добра, то й діла будуть добри.

Отож, Бог зробив все для спасіння грішника й Він пропонує кожному це спасіння, як подарунок. Грішникові потрібно лише вірою прийняти й присвоїти цей невимовний дар. Спасений грішник, як нове створіння в Христі, старається жити по волі Божій, як знак віячності Йому за дар спасіння. Такий досвід дає віруючому певність спасіння, а та певність дає спокій, радість, щастя. Правдивому віруючому не треба чекати смерті, щоб довідатися про свою вічну долю після смерті. Віруючий в Сина Божого вже є спасеним і вже тепер має життя вічне. Таку певність можемо мати тільки тоді, коли кладемо нашу надію на заслуги Христа. Ті, які сподіваються спастися своїми заслугами, вони не мають нічого тепер і не будуть мати нічого у вічності. Якщо хтось дістаниеться до неба, то це тільки через заслуги Христа. Христос сказав: „Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене” — Ів. 14:6.

Віра — походить від Бога, сумнів — від сатани. Невір’я, сумнів — це найбільший гріх. Навіть найбільший злочинець, який повірить у Христа перед своєю смертю, буде спасений, але навіть найкраща людина, без віри в Христа, не спасеться.

Остання важлива думка напо-

го вірша, це доля неспасених — загибель. Грішники загинуть не тому, що вони грішники, а тому, що відкинули Ісуса Христа, як Спасителя. Найбільшу помилку, яку людина може зробити, це відкинути спасіння в Христі Ісусі. В Євангелії читаємо, що пекло приготовлене не для людей, а для диявола й демонів. Бог не бажає смерти грішника. Не бажає, щоб грішники попали до пекла, а тому Він приготовив плян спасіння, щоб кожен міг спастися. Коли грішник не прийме спасіння, то Бог нічого більше не може зробити, щоб грішник не попав до пекла. Немає іншої альтернативи: або прийняти спасіння через Христа, або йти до пекла, до вічної загибелі.

Отож, найважливішою справою нашого життя — це спасін-

ня нашої душі. Цим легковажити не можна, бо від цього залежить наша вічність. Спасіння є через віру в Ісуса Христа. Шукати спасіння деінде, це означає відкидати Божий плян спасіння. Відкидати Божий плян спасіння, означає відкидати й Самого Бога. Без Бога на землі людина може якось ще прожити, але вічність без Бога, означає — вічна й жахлива загибель.

Бог любить усіх грішників і бажає, щоб усі вони були з Ним на небі вічно. Бог не любить гріха, але в Христі є медицина на гріх: „Кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха” — 1 Ів. 1:7. Все готове, все приготовлене люблячим Богом, — людині тільки прийняти їй вічно бути із Своїм Творцем і Спасителем.

„ЯКЕ БО ЖИТЯ ВАШЕ?”

„Яке бо життя ваше? Та ж воно мов пара, що на хвильку з'являється, а потім щезає” — Як. 4:14.

Коли міркуємо відносно нашого життя, то перед нами повстає чимало питань, на яких годі знайти вичерпуючі відповіді. Свята Біблія багато говорить про життя. Вона містить у собі чудові об'явлення відносно життя. Воно ставить перед нами питання:

„Яке бо життя ваше?” Вона дас і відповіді на це питання:

Життя є коротке — „Та ж воно мов пара, що на хвильку з'являється, а потім щезає”. Навіть і найдовше життя проходить дуже швидко. Навіть і найстарша людина бажає ще жити. В неї є на-

хил до життя, бо вона створена Богом не для того, щоб умирати, а щоб жити. Життя, немов гарна квітка: цвіте, в'яне і вмирє. Час швидко проходить, — не зупиняється, не чекас. Життя таке коротке, але люди поводяться так, мов би воно ніколи не скінчиться. Тому, що життя таке коротке, то нам треба дбати про найважливіше: про спасіння нашої душі й про те, щоб якнайкраще служити Христові. Тому, що життя таке коротке, то є гріхом нічого не робити.

Життя є непевне — „Не вихвалийся завтрашнem днем, бо не знаєш, що той день породить” — Пр. Сол. 27:1. Сьогоднішнє — наше, завтрішнє — невідоме. Вранці виїжджаємо до праці, але не знаємо, чи вернемось; лягаємо спати, але не знаємо чи вранці встанемо. Небезпеки: в хаті, на праці, на вулиці, у повітрі, у воді та в іжці. Немов би смерть чигас за кожною людиною. Наше життя може бути певне, забезпечене тільки в руках Ісуса Христа.

Життя є важливе — „Отож, уважайте, щоб поводилися обережно, не як немудрі, але як мудрі” — Еф. 5:15. Наше теперішнє життя є важливе тому, бо від нього залежить наша вічність. Якими дверима ми ввійшли? Якою до-

рою ми ходимо? Від відповідей на ці запитання залежить наша вічність. „Життя треба прожити так, щоб потім, озираючись назад, не червоніти від сорому” (П. Острівський). „Плекай своє тіло для днів життя, а свою душу — на день смерті” (І. Г. Зейме). Наше життя дуже важливе. Чи цінімо його? Чи живемо, як мудрі?

Життя є неповторне — „Що написав, — то написав” — відповів Пилат первосвященикам. Так само і ми скажемо при кінці нашого життя. Те, що ми пишемо протягом нашого життя, не можемо стерти, ані наново написати. Нікому не дано повторити свого життя. Масно лише одне життя й воно є неповторним. Згублене життя, є загубленим назавжди; відкинута можливість, ніколи не повториться.

„Яке бо життя ваше?” Відповідь: коротке, непевне, важливе й неповторне. Що можемо найкраче зробити з нашим життям? Відповідь: віддати Христові, бо Він віддав Своє життя задля нашого спасіння. Христос дає Своїм послідовникам краче, щасливе й благословенне життя: „Я прийшов, щоб життя вони мали, — і подостатком його мали” — Ів. 10:10.

АНАНІЙ І САПФІРА

Д. Ап. 5:1-111.

Світ у злі, гріхах томився,
Але Бог на це дивився,
Щоб спасті його від злого, —
Він дав з неба Сина Свого.

Божий Син з небес явився,
Щоб світ з Богом примирився,
Перестав мерцій грішити
І почав для Бога жити.

Тисячі Його любили,
І за Ним щодня ходили,
Виповняли Його волю, —
І він дав їм кращу долю.

Але і такі бували,
Що у серці зло плекали,
Що робили гріх, облуду —
Були схожими на Юду.

Я таких нещасних знаю, —
Зараз двоє вам згадаю,
Що ім згасла в серці віра, —
Це Ананій і Сапфіра.

Так апостоли рішили,
Ті, що Богові служили, —
Щоб у них було все спільне
І життя суспільне вільне...

Всі маєтки продавали,
Гроші в спільну касу клали,
Брали з каси по потребі
І раділи немов в небі.

Був там Йосип — той Варнава,
Що про нього добра слава,
Весь маєток свій продав,
Гроші в спільну касу дав.

А Ананій і Сапфіра,
Що звихнулася в них віра,
Свій маєток продали
І хитрувати почали.

Вони стали міркувати:
Хто ж то про все буде знати?
Трохи можна затаїти,
І на чорний день лишити.

Він несе грошей частину
І зробивши ченму міну,
Каже до Петра: „Що маєм,
Все до ніг твоїх складаєм”.

Але Бог, що тайни знає
І відразу відкриває, —
Він відкрив Петру жахливу
Конспірацію брехливу.

Брат Ананій! Що з тобою?
Ти здружився з сатаною!
Злий шептав тобі до вуха
Обдурити Бога Духа!

То ж ти поле міг продати
Та не мусив все віддати,
Ти мав право все зробити,
Ta брехні не говорити.

Духу ти збрехав Святому
Тож великий гріх твій в тому!
Гріх такий веде до смерти —
І тепер ти мусиш вмерти.

І Ананій тут відразу
Впав і вмер, — немов з наказу, —
Юнаки прийшли, забрали
Винесли і поховали...

А пізніш, за три години,
Прибула його дружина,
Всіх сердечно привітала,
Бо про випадок не знала.

І Петро її питав,
Хоч всю правду добре знає:
Говори нам правду тільки
Землю продали за стільки?”

І Сапфіра досить браво
Усміхнулася лукаво,
І, не гаючись ні хвильки,
„Так! промовила, — За стільки!”

Квітень, 1983 рік

Тут Петро поглянув скоро
І промовив їй з докором:
„Як ви змовились грішити,
Бога Духа спокусити!?

Юнаки, що часу цього
Поховали мужа твого,
Своє діло добре знають:
Тебе зараз поховають!

І вона відразу впала,
Зразу дихати перестала,
Юнаки прийшли, забрали
І біля мужа поховали.

Уся Церква налякалась,
Бо подія та, що сталась,
Пробудила страх пекельний:
Так, неправда гріх смертельний!

В наші дні також без міри
Є Ананій і Сапфіри!
Як би Бог хотів карати,
Скільки б мусило вмирати!

Схаменітесь, Божі діти,
Правду мусите любити!
Хто неправду тут сплітає,
Того пекло вже чекає!

Хай нам це в науку буде,
Щоб звільнитись нам з облуди,
З Христом небо будем мати
Як не будемо брехати!

А. Штурма

НАЙВАЖЛИВІШИЙ У ЖИТТІ ЕЛЕМЕНТ

Невидиме, таємичне, природне, всім відоме повітря є життєвим елементом усіх ділянок природи. Зокрема важливе воно для тваринного та рослинного світу. Без нього гинуть рослини, що служать оздобою земної кулі. Без нього втрачають життя різноманітні істоти, від дрібних молюсків до гігантських тварин. Підлягає смерті і людина, якщо вона позбавляється повітря.

Цілими днями можна жити без їжі, але без повітря можна жити тільки раховані хвилини. А чому так? Повітря містить у собі один із найважливіших елементів — кисень.

Кожне вдихання вносить до організму свіже життя. Воно доставчає кисень до легенів, до цього чудового органу, з його численними трубочками і 1800 мільйонами повітряних міхурців чи альвеол, призначених для сприйняття кисню. До цих міхурців склеровується кров, де кисень повітря зв'язується з гемоглобіном червоноокрівців, і розноситься по всьому організмі, наділяючи кожну клітину теплотою та енергією. Клітинам необхідне безперервне надходження кисню. Як тільки процес цей припиняється, хоча б на декілька хвилин, то відразу всі мільярди клітин будуть приречені на неминучий загин.

Не менше дванадцяти разів протягом хвилини людина потребує надходження цього елементу. Скільки ж вона споживає його протягом години? Доби? Ро-

ку? Протягом усього життя? Незбагнено! А його безперервно споживає все людство та мільярди інших живих створінь.

Ще одна важлива властивість повітря — воно повсюдне. Повітря отчує собою всю земну кулю. Закон повітря такий, що воно скрізь проникає, як тільки відкривається вільний доступ, і це тому, щоб жодне створіння не постраждало від його відсутності.

Протягом тисячоліть повітря безперервно виконує свою роботу.

Дивне, невидиме повітря! Яка велика праця покладена на нього! Звідси стає зрозумілим, чому, говорячи про дихання, Святе Письмо у багатьох відношеннях має на увазі вище значення — прийняття Духа Божого.

Син Божий говорить про прийняття Духа Божого, як про жи вотворне повітря: „Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений” (Ів. 3:8). „Дух дихає” — в оригіналі: „вітер віє”. У Старому Заповіті, коли оповідається, що кості оживуть, Дух Божий називається по-давньоєврейському вітром (Єзек. 37:1-10). „Після вогню — тихесенський, лагідний віtreць”, — читаемо у Першій книзі царів 19:12.

Як рух повітря для тіла, так само Божественний Дух для ду-

“Прийде так, як ішов Він на небо!” Д. Ап. 1:11.

ші. Якщо тіло, позбавлене повітря, вмирає, то тим більше вмирає душа без Духа Божого. Без Нього душа мертвa у гріах і переступах „відчужена від життя Божого” (Єфес. 4:18).

Якщо фізичні очі не можуть бачити без кисню, то як людина може побачити Божу правду без Святого Духа? Тільки Божий Дух наділяє людину духовною здатністю бачити свого Господа і Спасителя: „Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить” (Ів. 16:14). Тоді тільки відкривається можливість пізнання духовні істини: „А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам” (1 Кор. 2:12).

Як вуха глухнуть без кисню, так глухне душа і не чує голосу Доброго Пастиря, якщо не допоможе Дух Святий.

Як уста замовкають без кисню, так душа без Духа Божого не може назвати Ісуса Господом: „І не може сказати ніхто: „Ісус — то Господь”, як тільки Духом Святым” (1 Кор. 12:3); і не може кликати до Нього в потребах своїх: „Так само і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зітханнями” (Рим. 8:26). Серце, що мертвe у гріах і переступах, не може без Духа Божого навернутися до Господа, як не може людина прийти до притомності без повітря. Якщо функціонування організму так залежне від повітря, то тим більше душа наша має

потребу в силі Духа Святого, не тільки при наверненні, але протягом усього життя: „І кажу: ходіть за духом, — і не вчинити пожадливості тіла” (Гал. 5:16).

Ап. Павло знов людське безсилия, тому молився, щоб Господь дав віруючим „силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім” (Єфес. 3:16).

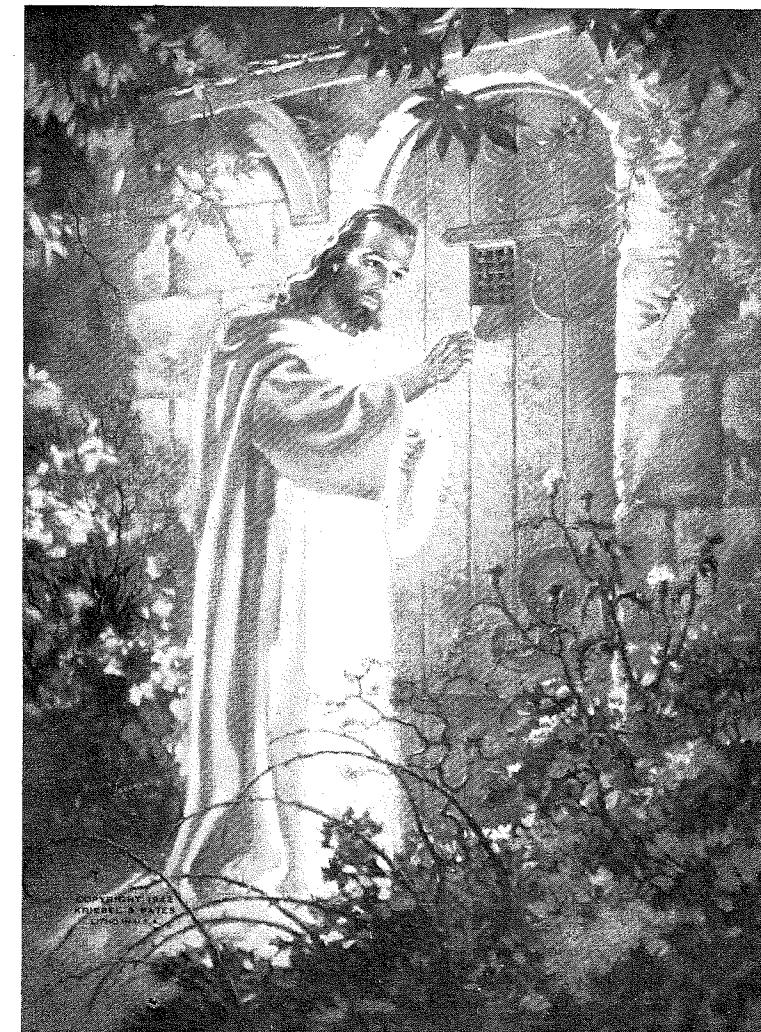
Дух Святий вливає теплоту до гріховного серця людини; це любов Божа, що сполучує нас із джерелом Його життя: „любов Божа вилилася в наші серця Святым Духом, даним нам” (Рим. 5:5).

Якщо повітря доступне всьому створінню, тим більше спрагнена душа може отримати рясноту животворного Духа.

Дух Божий завжди оточує нас. Як повітря оточує нас звідусуди, так постійно біля нас і Дух Святий. „Куди я від Духа Твоого піду?” — питав псаломспівець, знаючи, що у всесвіті Він усюди (Псал. 138:7-12).

Але як повітря, недивлячись на всі свої благотворні властивості, не може бути корисним людині, якщо не ввійде до неї і не проникне до її легенів, так не виявить Себе і Дух Божий, доки людина не відкриє Йому вільний вхід до свого серця.

Молитва, віра і послух, до чого побуджує нас Дух Божий, є диханням духовним — тоді Дух Божий входить до серця людини. Так людина отримує Святого Духа: „Хіба ви не знаєте, що ваше тіло — то храм Духа Свято-

Хто відчинить?

го, що живе Він у вас, Якого від Бога ви маєте, і ви не свої?" (1 Кор. 6:19).

Після цього нам належить сповнюватися Святим Духом (Єфес. 5:18). Як кисень проникає до найменших частин нашого тіла, приносячи здоров'я, байдарість, приемне самопочуття, так Божий Дух бажає просякати все наше ество і наповнювати його силою.

Якщо людина не ставить пере-

шкоди, то Господь має можливість вільно діяти в ній і постійно підтримувати її життя.

Належить дати Господу повну можливість, щоб Він міг наповнити все наше ество благодаттю, і щоб Дух Святий зливався могутньо для благословення нашого та вічного спасіння світу. Господь Ісус Христос проголосив „Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його" (Ів. 7:38).

СЛІДИ

Однієї ночі чоловікові приснився сон. Снилось Йому, що він із Господом Богом мандрує вздовж морського побережжя. А по небу змигували різні сцени з його життя. У кожній сцені він завважував у піску дві пари відбиток слідів: одна належала йому, а друга — Господеві.

І коли перед ним спалахнула остання сцена з його життя, він глянув назад на сліди піску. І завважив, що часто, вздовж його життєвого шляху, є тільки одна пара відбиток слідів. Він та-коож завважив, що це траплялось якраз у найважчих і найсумніших хвилинах його життя.

Глибоко стурбований, він по-

спитав Господа Бога: „Господи, тоді, коли я рішився слідувати за Тобою, Ти мені сказав, що ввесь час йтимеш зі мною. Однак я завважив, що в найбільш турботливому часі моого життя появлялася тільки одна пара відбиток слідів. Я не можу зображені чому, коли саме я Тебе найбільше потребував, Ти мене залишав".

І Господь відповів: „Мій сину, моя найдорожча дитино, я люблю тебе і ніколи тебе не залишу. І в часі твоїх випробувань і страждань, коли ти бачив тільки одну пару слідів, — це було тоді, коли я тебе ніс".

Автор невідомий
(Переклад з англійської)

ВІРА І НАУКА

Біллі Грагам

ЗАЗДРІСТЬ

Заздрість може зруйнувати добре ім'я людини, поділити церкви і навіть допровадити людей до вбивства. Заздрість може звужити коло наших друзів, знищити нашу торгівлю та зменшити перед іншими вартість нашої особи. Якщо є правдивим англійське прислів'я „Баріння (відкликання справ на пізніше) є злодієм часу", то заздрість є вбивцею душі. Власне, в кн. Йова 5:2 каже, що заздрість може вбити душу: „Бо гнів побиває безглуздого, а заздрощі смерть завдають нерозумному". Сучасна психіатрія підтверджує цю правду.

Давнє грецьке оповідання каже, що один спортсмен сам себе вбив по причині заздрощів. Це сталося так: Мешканці його міста спорудили пам'ятника знаменитому чемпіонові олімпіяд, який, власне, був його завзятим опонентом під час цих змагань. Переоповнений заздрощами, він присягнув собі знищити статую свого бувшого опонента. Кожної ночі він використовував темряву, щоб підточувати підніжжя статуй. Накінець, він досягнув свою мету — статуя була знищена. Але він знищив і самого себе, бо статуя так швидко впала, що не дала йому часу вискочити з-під неї. Він став жертвою своїх власних заздрощів.

Біблія, — поради якої є мудрі-

шими, ніж поради найкращих психіястрів, каже, щоб ми не завидували багатим: „Не лякайся (в англійському перекладі „Не завидуй"), коли багатіє людина, коли збільшується слава дому її" — Пс. 49:17. Заздрити людині, яка має успіхи, не додає до нашої скарбниці ані одного цента, а навпаки, це почуття веде людину до духовної руїни. Завидлива людина знаходить, що щастя інших є її нещастям; здобутки інших є її невдачею; благословення інших є для неї прокляттям. Трагедія цієї ситуації є та, що коли думка заздрощів закоріниться в розумі та в душі людини, то руїна її є неминучою. Я ніколи не бачив, щоб заздрість комусь дала якусь користь, але бачив сотні людей, яким вона була прокляттям.

Не є можливим мати чесну й правильну особистість, а в той же самий час заховувати в серці заздрість. „Лагідне серце — життя то для тіла, а заздрість — гнилизна костей" — Пр. Сол. 14:30. Заздрість не є оборонною зброєю, але агресивною, — вона виконує свою дію із душевного сковку: ранить — аби ранити, вбиває — аби вбивати.

„Скажи мені", запиталася береза колючого куща, „чого ти та-кий заздризливий гарній одежі

людей, які проходять біля тебе? Навіщо тобі їхня одежа?"

"Абсолютно, ні на що" — відповів кущ. „Не бажаю її вживати, а бажаю її лише роздерати".

Завидлива людина є подібна до цього куща, яка шкодить іншим, не маючи з того ніякої користі.

Заздрість — це один з найгірших гріхів тіла й один із найлегших, щоб його чинити. Цей гріх засуджують мудреці всіх віків, засуджує його й Сам Бог.

У Приповістях Соломонових 27:4 читаємо: „Хто перед заздрістю встоїть?"

У посланні до Галатів 5:26 апостол Павло каже: „Не будьмо чванливі, не дражнімо один одного, не завидуймо один одному!"

Яків каже: „Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ".

Франциск Бейкон сказав: „Хто зайнятий своїми справами, той не знаходить часу, щоб завидувати, бо заздрість є мандруючим почуттям, — вона волочиться по вулицях, вдома не бувас".

Гораций сказав: „Заздрісна людина сама себе з'їдає, бачучи успіхи інших".

Самуїл Джонсон залишив нам таку думку про заздрість: „Заздрість є єдиним почуттям, яке ніколи не заспокоюється".

А Петроній сказав: „Яструб, який з'їдає нашу внутрішність і роздирає наше серце й нерви, не є той птах, про якого пишуть пое-

ти, а це хвороби душі: заздрість і сваволя".

Згідно Біблії, заздрість є однією з прикмет грішної природи людини: „Учинки тіла явні, то є: ...заздрість, гнів... й подібне до цього" — Гал. 5:19-21. Каїн завидував своєму братові Авелею, бо його жертва була прийнята Богом і по цій причині він убив свого брата. Заздрість не потребує ніяких причин або виправдань, щоб шкодити іншим. Як у городі буйно виростають різні небажані зілля, так заздрість росте й опановує невідродженою людиною.

Йосипові брати завидували йому й по цій причині вони його продали за невільника до Єгипту. Пізніше, у наслідок великого голоду, вони були змушені призначити зверхність Йосипа. Заздрість ограбувала їхні душі, а Йосипові вона абсолютно не пошкодила. Заздрість є подібною до австралійської зброї т. з. „бумеранг", яка в той же самий час ранить атакованого і атакуючого.

Гаман завидував мудрому Мордехасеві, — він ухопився за хитрі політичні методи, щоб з ним розрахуватися. У своїх заздрощах та бажанню знищити Мордехая, він поспішив приготувати шибеницю, щоб на ній його повісити. Ця драматична історія кінчається такими словами: „І повісили Гамана на шибениці, яку він приготовив був для Мордехая" — Ест. 7:10.

Кільком із вас прийшлося бути повішеними на шибениці, яку ви готовили для когось іншого? Так багато людей померли на ши-

беницях заздрощів, які вони готовили для інших! Гляньте довкола себе: Напевно у вашому власному оточенні ви знайдете таких, які у своїх заздрощах живуть у ворожнечі одні з одними, бунтуються супроти сусідів і сміяться з Бога та релігії. Роблю вам виклик: покажіть мені завидливу людину, щоб була щаслива! Від тієї хвилини, коли заздрість запанує серцем людини, від тоді вона стає духовно мертвовою.

Чому заздрість є таким величним гріхом? Чи Бог її засуджує лише тому, що Йому так хочеться? Чи Він у диктаторський спосіб заборонив завидувати, щоб лише нас зробити нещасливими? У жодний спосіб! Бог зацікавлений повнотою нашого добробуту й щастя: „Улюблений, — я молюся, щоб добре велося в усьому тобі, і щоб був ти здоровий, як добре ведеться душі твоїй" — З Ів. 1:2.

Через гріх заздрости Люципер став сатаною. Він позавидував Богові Його становище. Він забажав скинути з трону Бога й самому на ньому засісти. По цій причині Бог засуджує гріх заздрости.

Заздрість була причиною смерті Ісуса Христа. „Бо він знов, що Його через заздрощі видали первосвященники" — Марк. 15:10. Фарисеї і садукеї завидували Христові. Завидували тому, що маси людей збиралися Його слухати та з Нього зробили немовби героя. Заздрощі вогнем палали в їхніх серцях. Вони порадилися, як Його вбити. Перед тим фарисеї і садукеї жили у незго-

ді, бо в багатьох справах різнилися своєю науковою. Але вони так позавидували Христові, що всі свої різниці покинули набік і з'єдналися з метою позбутися Христа. Забулися за свої різниці, бо заздрість переповнювала їхні серця. Гріх заздрости має різні форми, щоб себе проявляти, але Бог його засуджує в усіх видах, бо він руйнує всіх тих, які гостять його у своїх серцях.

Зокрема заздрість є заборонена, бо вона шкодить у духовному житті людини. Заздрість має спустошуючі симптоми, — кожний її має, а тому її називаємо „оригінальним гріхом". Не думайте, що тільки ви її маєте. У менший чи більший мірі всі люди на світі її мають. Навіть і ап. Павло, який пізніше сурово перестеріг християн відносно заздрощів, перед своїм наверненням багато нагрішився цим гріхом. Він мав духовні заздрощі. Завидував новій секті — християнам. У його серці цей гріх палав вогнем ненависті. Ходив скрізь, переслідуючи й руйнуючи християн. Він прийняв увід в убивстві диякона Степана. В його обличчі він побачив світло, якого перед тим він ще не бачив. Тє саме світло він побачив під час своєї подорожі до Дамаску. Від того дня його заздрість перетворилася в ширу любов та безмежне щастя.

Нещасливий, озлоблений і завидливий Павло знайшов нові розкоші для своєї душі, коли зрікся гріха заздрости й почав горливо служити Христові.

Коли у вашому організмі ви знайшли б мікроби сухоти, то ви

не тратили б часу і не шкодували б засобів та зусиль, щоб їх якось позбутися. Проте так багато людей заражені смертельними мікробами заздрості і нічого не роблять, щоб їх позбутися. Заздрість в очах Божих є так само огидна, як і всякі інші людські неморальності. Вона є одним із сімнадцяти тілесних гріхів згаданих ап. Павлом у посланні до Галатів і вона фігурує на тому самому рівні, як перелюб, вбивство, блудодійство і п'янство. Вона практикується частіше, ніж інші гріхи, але з-за катедри дуже мало проповідується про її руйнуючу силу. Хоч людські закони не осуджують заздрости, але цей гріх, який просякнув наше сучасне життя, є суворо засуджений Богом. „Не нарікайте один на одного, браття, щоб вас не засуджено — он Суддя стоїть перед дверима” — Як. 5:9.

Заздрість заборонена ще й тому, бо вона відбирає життєву радість, щастя й задоволення. Є цілком неможливим бути людиною поміркованою й задоволеною, маючи в серці заздрість. Я бачив багато людей, які переживали гіркість розчарування, замішання, різні обмеження, а навіть і всякі фізичні страждання, як прямий результат заздрощів. Заздрощі зменшують ефективність працівника в його праці, а також вони можуть цілком зруйнувати служіння віруючого Господеві. З-за нервового напруження, яке викликає заздрість, вона може спричинитися до різних фізичних недомогань.

Заздрість ізоляє нас від спіль-

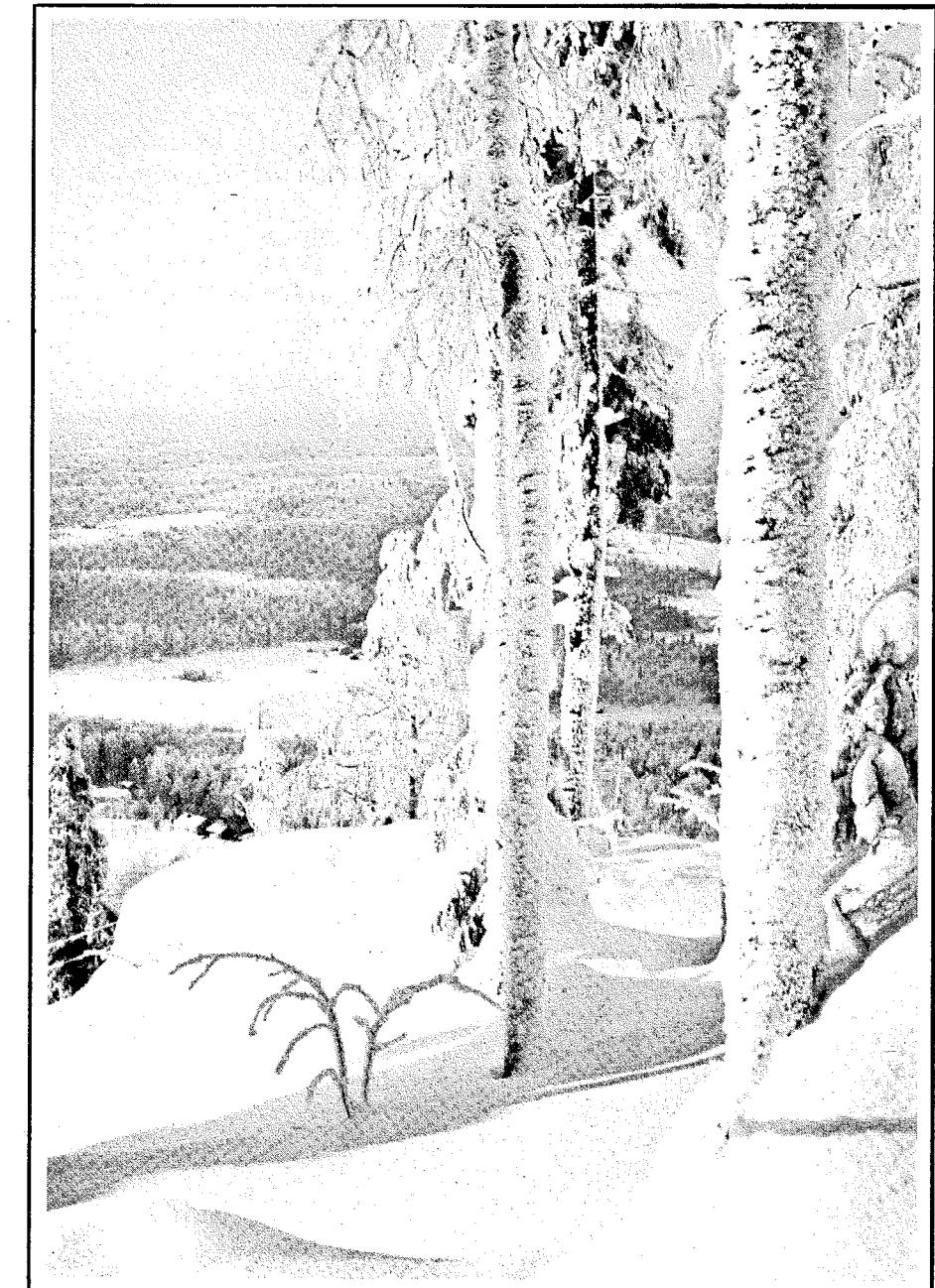
ности з Богом. Неможливо, щоб людина могла насолоджуватися спільністю з Богом, маючи в серці своєму заздрість. Якщо ви не є християнином і ніколи не віддали свого серця й життя Христові, то ви повинні знати, що заздрість є одним із основних гріхів, що відсепаровує вас від Бога. Необхідно покаятися у своїх гріхах і прийняти Христа, як свого особистого Спасителя, щоб отримати нову природу і в такий спосіб мати перемогу над заздрощами. Якщо ви є християнином, але до вашого серця закралася заздрість, то ви напевно потратили спільність із Христом, ви не маєте перемоги над злом і згубили радість спасіння. Тому, що Бог засуджує гріх заздрости, Він не зможе вас благословляти, коли у вашому серці ви заховуєте заздрість.

Шекспір ходив близько цієї правди, коли сказав: „Ні, навіть і сокира ката не є така гостра, як вістря твоєї заздрости”.

Заздрість підточує саму основу душі, щоб пізніше лишити свою жертву на острові самолюбства. В духовній хемії немає іншого більш спустошуючого гріха, який би міг швидше підточiti спільність людини з Богом, як це робить заздрість.

Заздрість ізоляє людину від її близжніх. Завидлива людина засуджена жити самітною. Заздрість виконує функції духовної прокази: відділює жертву від товариства і від Бога.

Кожен, хто грішив і грішить цим гріхом буде суджений Богом. Біблія перестерігає нас, кажучи,

що кожен з нас стане перед Богом на суд, щоб дати відчит за всі вчинки, а також і за всі тайні думки, за ревнощі та заздрощі, які заховуються в душі.

Можливо тепер у вас постало питання: „Як я можу звільнитися від цього страшного гріха, який нищить мою душу, мое здоров'я і мое щастя?”

Насамперед, треба признатися, що ви маєте цей гріх. Кажуть лікарі, що добра діагноза хвороби пацієнта, наполовину зменшує працю лікування. Перестаньте кидати на інших вину за ваші невдачі й помилки. Переїрте вашу душу й прийміть позитивні міри, щоб позбутися ваших гріхів, які мучать вас. Признання в якісь провині, не зменшує вартості людини, а навпаки — побільшує її в очах інших.

На другому місці: Визнайте ваш гріх перед Богом і відречіться від нього. Слово Боже каже: „кров Ісуса Христа... очищує нас від усякого гріха” — І Ів. 1:7. „Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріях, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного” — Як. 5:16. Дуже багато людей почали своє духовне уздоровлення через щире визнання своїх гріхів перед Богом. Визнайте ваши гріхи, покайтесь і залишіть їх.

На третьому місці: Відкрийте ваше серце для відроджуючої Христової ласки. Ви не можете перемогти заздрости вашими власними зусиллями. Апостол Павло віднайшов тайну перемоги, коли заявляє: „Я все можу в Тім, Хто мене підкріпляє, — в Ісусі Христі” — Філ. 4:13. Чимбільше буде у вас зростати природа Христа, тимбільше ви будете зауважувати, що колишні ваші недобрі думки та всякі ревнощі будуть зникати. Тоді ви вповні зрозумієте значення слів „А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливостями та з похотями” — Гал. 5:24. „А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпнія, добрість, милосердя, віра, лагідність і здерхливість” — Гал. 5:22.

На четвертому місці: Просітъ Духа Святого, щоб наповнив ваше серце силою для переможнього життя. „Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім” — Рим. 6:11. „Плід Духа є любов...” — Гал. 5:22 і де вповні діє любов, там немає місця для заздрощів.

Покоріться цілком Христові й ви зможете мати перемогу над всяким злом.

(Переклав І. Ковальчук)

У зв'язку з несподіваної смерті головного редактора „Віри й Науки”, д-ра І. Беркути, Видавнича колегія прийшла до висновку — припинити видавання журналу „Віра й Наука”, а тому число 125 є останнім.

Відновлення й продовження видавання „Віри й Науки” буде залежати від обновленої Видавничої колегії, відповідального редактора та за правами започаткованого журналу „Віра й Наука” і його головного редактора д-ра І. Беркути.

Колегія висловлює щиру подяку всім дописувачам, жертвовавцям та передплатникам.

Бажаємо всім веселих свят Різдва Христового та Божого благословення на Новий 1984-ий рік.

© Всі права на видання журналу „Віра й Наука” застережені.

Видавнича Колегія

Дружина та співробітник головного
редактора: *Ф. Беркута*